

15 Ιουνίου 2014

Η ομορφιά της αγιότητας

/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη

Με αφορμή την Κυριακή πάντων των αγίων

Μας έλεγαν και στη συνέχεια διαβάζαμε για αγίους. Θαυμάσαμε τα μεγάλα κατορθώματά τους, τα ποικίλα χαρίσματά τους, τους υπεράνθρωπους αγώνες τους. Κι είπαμε πως αυτά δεν είναι για μας, δεν ταιριάζουν στη δική μας εποχή. Η αγιότητα φάνταζε ακατόρθωτη και οι άγιοι ανύπαρκτοι.

Μέχρι που συναντήσαμε αγίους, όχι ως οπτασία ούτε ως απόμακρους και «αόρατους ασκητές», αλλά ως ανθρώπους απλούς και καθημερινούς, νιώθοντας κοντά τους ότι ήταν όπως εμάς. Τότε καταλάβαμε την ομορφιά της αγιότητας, το φυσικό και φυσιολογικό χαρακτηριστικό για τον άνθρωπο ως εικόνας Θεού.

Η συνάντησή μου με το Γέροντα Σωφρόνιο στο Essex, το Γέροντα Πορφύριο στο Ωρωπό, το Γέροντα Παΐσιο στο Άγιο Όρος, το Γέροντα Εφραίμ στα Κατουνάκια, το Γέροντα Ιωσήφ στην Κύπρο και στο Άγιο Όρος, τον π. Επιφάνιο Θεοδωρόπουλο στην Αθήνα, όπως και με Κύπριους Γεροντάδες που βρίσκονται στη ζωή ή έχουν κοιμηθεί, ήταν η αρχή της συνειδητοποίησης ότι και σήμερα υπάρχουν άνθρωποι που όχι απλά μιλούν για το Θεό αλλά ζουν το Θεό.

Όμως η δεκάχρονη μαθητεία μου, σχεδόν καθημερινά, με τον όσιο Γέροντα της Λύσης, τον παππού Παναή, μου έδωσε τη βεβαιότητα και την ευλογία να μπορώ να πω και εγώ στους αδελφούς μου αυτό το: «ο ακήκοα, ο εώρακα τοις οφθαλμοίς μου, ο εθεασάμην και αι χείρες μου εφηλάφησαν» (παρ.Αΐω.1,1) περί του ανθρώπου του Θεού, που το Πνεύμα το άγιο ζούσε μέσα του. Κι ακόμα, να μπορώ να βεβαιώσω – αφού έχω βεβαιωθεί – ότι η αγιότητα δεν είναι μιας άλλης εποχής ούτε για ορισμένους. Άλλωστε η Εκκλησία του Χριστού είναι στον κόσμο για να αγιάζει τους ανθρώπους και να γίνονται έτσι σημεία που να δείχνουν τη μεγάλη αγάπη του Μεγάλου Θεού μας σε όλους τους ανθρώπους τους «εγγύς και τους μακράν».

Ασφαλώς η Εκκλησία, ως μάνα στοργική, βοηθά τον ταλαιπωρημένο άνθρωπο σ' όλες τις ανάγκες του. Όμως, αδικεί τον άνθρωπο όταν καταντά να καλύπτει μόνο τις υλικές του ανάγκες, και αδιαφορεί ή υποτιμά τις πνευματικές του. Όπως και καταντά αίρεση όταν αδιαφορεί για τα υλικά και μένει μόνο στα πνευματικά.

Αυτό που η Ορθόδοξη Εκκλησία προσφέρει στο σύγχρονο άνθρωπο ως το κύριο και ουσιαστικό έργο της, είναι η αγιότητα ως βίωση της ζωής του Θεού. Τότε του προσφέρει αυτό που ζητά στο βάθος η ύπαρξή του. Κι ο άνθρωπος γίνεται «εικόνα Θεού ζώντος», δηλαδή βρίσκει τη φύση του, τη χαρά και την ολοκλήρωσή του. Χαίρεται τη ζωή!

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Πηγή: isagiastriados.com